

Dreyfus porträtt.

104 A. B. C. D. Visor

Pris 12 öre.

Från svenska visöförlaget,

N: 49.

Innehåll.

A. B. C. D., kunde jag se. Hundraårig folkvisa.

En högst märkvärdig visa om den unge

Korpral Stolts,

som genom sin fästems förvällande blef lagligen
arkebuserad på Axvalla hed.

Edward träffar i Amerika sin broder Axel

En alldeles ny visa om den verldsbekant

Dreyfus,

eller Fången på Djefvulsön.

anklagad för att ha velat sälja Frankrike
blef utvisad till nämnda ö.

Tryckt å Östermalmstryckeriet, Sthlm, 1906.

Korpral Stolts på Axvalla hed.

Mel. Lejonbruden. I skimrande bruddrägt så hvit som en snö.

1. I Skaraborg bodde, i Varola byn,
Ung Stolts, en korpral, lite brunsteckt om **hyn**.
Till fästmön han flög på tre qvarts **permission**,
Hon bodde helt nära hans torp der på mon.

2. Men knapt han till smedjan vid korsvägen **kann**,
För'n Anna kom springande, utstyrd och **grann**,
Hon skulle nyfiken beväringen se
Och Stoltsen en slängkyss åtminstone ge.

3. "I Pingst vi förlofvas, om blott du dig **täl**."
Och Anna slank från honom hal som en **äl**.
Till marsch skrällde trumman, beväringen **gick**,
Men Stolts såg ej blicken, som fältväblen **fick**.

4. När längre det fram emot middagen led,
Då ryckte de in uppå Axvalla hed,
Och högre slog hjertat när i en sekund
De snöhvita tälten framglänste i rund.

5. Och Pingst var snart inne. Till Stolts en **kamrat**
Förkunnade, kom, se så fram med traktat,
Nu har du din tös här i vårt kompani,
Jag såg henne nyss sno finurligt förbi.

6. Kors säger du det, och med vaknande **mod**
Flög Stolts ifrån dansen der tankfull han **stod**,
Och såg huru gossarne mangrant i ring
Med flickorna svängde sig lustigt omkring.

7. Jag visste min tös skulle komma ändå
Men hvart hon tog vägen kan jag ej **förstå**;
Och hur han än sökte i vinklar och vrår,
Fans ej efter Anna det ringaste spår.

8. I fältväblens tält, nej det vet jag **förut**,
För tanken ditåt må jag just veta **hut**,
Men Stolts trädde in och en syn der han **såg**:
Hans fästmö i famnen på fältväblen **låg**.

9. Jaså du, röt Stolts med förfärande röst,
 Som isande kylde den trolösa bröst.
 Och ligg der, han gick och drog tältbågen igen
 Om Anna och hennes förtrollande vän.
10. Ur guldröda skyarne morgonen gick
 Och Stolts vid reveljen med fasthet och skick
 Steg fram och sig ställde, dock sluten och stum
 I fältväbäls trupp på sitt vanliga rum.
11. Gif akt! kommenderade fältväbeln käckt
 Och krigsmannens linie till rätning var sträckt
 Men "Stolts", korpralen, stod trotsig och tvär
 Med armarna ställda emot sitt gevär.
12. Å stå ej din drummel och glo under lugg,
 Röt fältväblen häftigt och lyfte sitt hugg,
 Den blottade pampen med hånande min,
 Du nog skall bli mjukad, din länge kanin.
13. Men Stolts grep muskötan med blixtrande hast,
 Ett dråpslag han måttade, kolfven så brast,
 Betalt som qvitteras, kom detta ihåg
 Och fältväbeln raklång i stoftet der låg.
14. Åh Jesus! jo nu har han stält det sig väl
 Gemensam var fasan som flög i hvar själ,
 Och blek fördes Stolts till polisvakten bort,
 Men blekare skulle han bli inom kort.
15. Små blommorna vissnade, natten blef lång
 Och tyst var i skogen små foglarnes sång,
 Men snart hade lifvet sin vexling bestått,
 Och sommarn log åter, ett år hade gått.
16. Och mötet stod åter på Axvalla hed
 Och gossarne svängde sig just med besked
 Till arkebusering af Carl Johan dömd
 Satt Stolts uti häktet, af andra förglömd.
17. Men trummorna hvirflande trupp efter trupp,
 Plutonvis från heden marscherade upp,
 Formerande fyrkant mot skogsdungens bryn,
 En lefvande mur med förgyllning af skyn.

18. Och träden och kullarne rundt deromkring
Beklädd af folkskarans brokiga ring
Och Anna kanhända bland mängden ock var
Och stod ibland folket så smyckad och rar.

19. Der kom delinquenten, hans kind var väl blek,
Men ungdomens styrka i döden ej svek;
Paradklädd emellan patruller han gick
Med stadiga steg och med frimodig blick,

20. Kommandoord ljödo: på axel gevär,
Och lederna rättades längre isär;
När Stolts inom öppnande fyrkanten kom
Och suckande vände sig folkskaran om.

21. Farväl nu kamrater! för mig blef det kort.
Nu skiljs jag från eder, beredd att gå bort.
Haf tack så I gossar af hela min själ
För troget kamratskap, och nu så farväl.

22. Och fåfängt en hvar sökte hämma den tår
Som långs efter kinderna röjde sig spår,
När Stolts fördes bort lika lungt som han kom
Till grönskande bänken med kista bakom.

23. Musköterna skramlade, pipornas glans,
Sken dystert mot skyarnes blodröda krans;
Åh nej ingen bindel, han satte sig ned
Och hjert-tecknet fast uppå krigsmannased.

24. Rätt så, I kamrater, och stum blef hans röst.
Den blixtrande kulan flög in i hans bröst,
Och ekot upprepade skotten på nytt,
Tillbaka skönk kroppen, hans ande nu flytt.

25. Och Anna kanhända gaf hon till det skri
Som skar genom luften, nu var det förbi.
Den tigande folkskaran skiljde sig åt
Att vandra till hvila en hvar på sin stråt

26. Och nu var det slutadt, det krigareord,
Den drastiska dom vidt i trakten förspord.
Att arkebusera soldater, det var
Jus: ej så ovanligt i forntida dar.

B. P. Eftertryck